חברתי דינה

שמה של דינה קבוע בזכרוני, כי הינה שזורה בימי ילדותי ונעורי במושבנו הקטן בנחלת, בו נולדנו, גדלנו שיחקנו וחלמנו. שעות ארוכות היינו יושבות בצל עצי התפוז והקזורינה הענפה, מדובבות שאיפות וכמיהות, רוקמות תכניות לעתיד שלפנינו, על חברות, חיי שיתוף והגשמה.

צעירה היתה ממני, אך בגרותה הפנימית, יכולת המחשבה וניתוחה, הרצון הכנה לפרוק משא הנפש המעיק, את הלבטים, את תהיות הלב, הם שהסירו את חייץ הגיל שבינינו, והיוו הבנה, שיתוף וחברות.

היה באישיותה החמימה כוננות של רצון לקראת מה שנוצר ומתהווה כאן בארץ. והאהבה הגדולה לנופי העמק והגליל אותם חרשנו יחדו לא אחת, הישיבות והשיח האינטימי לאור המדורה, ההסתכלות בשקיעות המתמשכות, הם שהביאונו לתנועת הנוער, לסמינר למדריכים בכפר-ויתקין ואותה לשורות הפלמ״ח.

עודני רואה את דמותה; תמירה, בחולצה רוסית רקומה, עיניים חייכניות שערותיה שחורות ישרות וגזוזות, קולה שופע חיים אגב שיחה ובדחנות. עודני שומעת את ברכת ה״אהלן״ בקול שובבני שהיתה תמיד מקדימתני כשהיינו נפגשות. חיבבתי אותה. חיות היינו בצוותא בקורס המדריכים בכפר-ויתקין, מיטה ליד מיטה, ולא אחת היו שיחותינו ופיטפוטינו נמשכים הרבה הרבה לאחר חצות, מתלחשות ומתכננות, מתלוצצות ומתבדחות, האורות כבויים והכל ישנים. מקשיבות יחד לעיתים לדיממת הלילה למיסתרי הרחשים ומרגישות קרובות, אחת לרעותה.

מתוך פעילותה בהדרכת נוער עובד, הצטרפותה לשורות הפלמ״ח, שם נפטרה, מורגשת היתה דמותה של נערה שהתדפקה בעצם הוויתה, ומתוך געגועים כמוסים, אל דרכי העשייה וההגשמה. היתה בה תחושת גאוה הנקנית בדרך הפעילות והמעשים.

חשבנו שתינו, שרק לזמן מה נפרדות דרכינו, היא לפלמ״ח ואני לצבא, ופתאום לפתע היא הלכה ואיננה...

ברוריה גרצברג נחלת-יהודה המושב

לדמותה

דומם עומדים אנו ליד קברה של חברתנו דינה.

האסון הרעיש והרגיז את כולנו, חבריה ומכריה. היאך אפשר, שאותה דינה החסונה והבריאה עם חיוכה ומבט-עיניה הרוגעים איננה?

קשה להאמין, כי לא נראה אותה יותר בחברתנו; את זו, שכה אהבנו בכל הליכותיה ורצונה, במחשבתה, בחיי יום-יום, שבה הלם הולם-התנועה - עריסתה ומבחן חייה. מי לא יזכור את ראשית דרכה בנוער העובד בהשתתפותה בכינוסים, בסמינריון למדריכים בכפר-ויתקין, התבלטותה מבין ה״נחלתיות״? מי לא הכיר את דינה שהיתה חברה לכולם ואחות לכל נער ונערה?

דינה היא בת מושב, שהטביע בה שלווה ואורך-רוח, אך עם זאת הדריך את מנוחתה והתסיס בה רצון פנימי ליתר הגשמה ויכולת חלוצית. לא רצתה את העמידה בקרן זוית, תבעה מאחרים ומעצמה את העמידה בשער. בבוא העת התגייסה לשירות

לוחמי-המגן ולא פעם בראותך את ברק-עיניה הרגשת, כי מאז רחבו צעדיה, גבר בטחונה. בשורות אלה ראתה את תפקידה לעת כזאת.

דוממים נעמוד ונשא: איה התגמול? מדוע כה התאכזר הגורל? הן בשובה היתה מלאה ערגת-חיים, קיותה הרבה וראתה את עתידה לפניה. אי נחומים למשפחתה, לאב, לאם ולאחות הצעירה, מי יוכל להשלים עם זאת?

יהי זכרה ופעלה צרורים במפעל חיינו ובחיי התנועה כולה.

"רביבים" ז.